

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. április 5.
(húsvéthétfő)

Szepesy László

ÚGY CSELEKEDJETEK TI IS!

Énekek: 185, 349,1-2.5-6

Lekció: János 20,11-18

Alapige: 1János 1,2

„És az élet megjelent, és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk Téged, halálból feltámadt, győztes Krisztus, mert megmutattad, hogy Te valóban Isten Fia vagy, és igaz, amit mondtál: hatalmad van letenni az életed, és hatalmad van ismét felvenni azt. Dicsőítünk azért, mert nemcsak a halál erőit győzted le, hanem megmutattad számunkra, hogy Te magad vagy az élet. És ezt minőségileg is értjük, hogy csak Benned érdemes élnünk, Rajtad kívül, Urunk, csak a bűn, a megpróbáltatás, a fájdalom és a világ testisége az, ami minket uralhat, de Tebenned az igazi örök élet lehet a miénk.

Dicsőítünk és magasztalunk azért, mert nem kell örökké nagyszombatban élnünk, bár ez a világ nagyon sokszor így cselekszik, így gondolkozik, mintha nem lenne Megváltó, mintha a Szabadító halott lenne, minthogyha ezekben a nehéz napokban és időkben nem lenne kihez fordulnunk, kiből reménykednünk.

Köszönjük azt, hogy húsvét örömhíre, evangéliuma, hogy él a mi Megváltónk és Szabadítónk, és Te vagy az, aki győztél, Nálad a halál nem pusztán, hogy ellenséged nem volt, hanem Neked volt alávetve mindvégig. Köszönjük, hogyha ezt a szívünkben már bizonyossá tetted, ha ilyen hatalmas és dicső Úrrá lettél, ha pedig nem, akkor kérjük, hogy most szólj hozzánk. Szentlelked által add a Te igédet a mi szívünkbe, gerjessz bennünk hitet, Benned való bizodalmat, hogy ne reméljünk mástól, és ne is keressünk másnál szabadítást, bűnbocsánatot és kegyelmet, csakis Tenálad. Köszönjük az elmúlt napokban kapott igei üzeneteket, dicsőítünk és magasztalunk, hogy ez mind a Te királyi uralmad munkája volt.

ÚGY CSELEKEDJETEK TI IS!

És most kérünk erre a mai istentiszteletünkre nézve is, Te tedd számunkra ezt igazi tiszteletté, Téged dicsőítő alkalommá otthonainkban is. Magasztalunk azért, mert kérhetjük, hogy a Szentlélek használja fel az ígét arra, hogy intsen, feddjen, buzdítson, a jóra neveljen, és mindazokra a jó cselekedetekre felkészítsen minket, amiben járhatni akarsz. Látod egyen-egyenként szívünket, hogy éppen milyen szomorúság, gyász, megpróbáltatás, félelem vagy éppen öröm van bennünk. Urunk, kérünk, hogy minden helyzetben szólíts meg minket. Add, hogy Rád tudjunk figyelni, Hozzád tudjunk ragaszkodni. Ezért kérjük, hogy ez az alkalom hadd legyen a Hozzád vonatás alkalma is, Szentlelked által vonj magadhoz minket, és erősítsd a mi Beléd vetett hitünket. És amit meghallunk ígét, kérünk, hadd teremjen gyümölcsöt, olyat, amelyet látva az emberek, Téged dicsőítenek.

Így kérünk, tedd áldottá a mai alkalmunkat kegyelmedből, szent Fiadért!

Ámen.

Igehirdetés

Alapigénk számos bátorítást tartalmaz, de a mai ünnepe napon szeretném, ha csak egy szóra figyelnénk, és annak üzenetére, amely szó nem más, mint az, hogy Krisztus megjelent. János apostol evangéliumának és első levelének elején is erre az egy szóra, hogy Krisztus megjelent, akarja a figyelmünket irányítani, hogy Jézus Krisztus, aki maga az élet Ura, nemcsak eljövételével, testet öltésével, hanem feltámadása után is élőként megjelent.

A húsvéti történetet olvasva feltűnhet számunkra, hogy amíg Krisztus feltámadásának, annak a pillanatnak, amikor megszűnt halott lenni, és életre kelt a sírban, nem volt szemtanúja, addig azt, hogy élőként megjelent, számos ember láthatta. Húsvét nagy titka marad Krisztus feltámadása, az, hogy mi hogyan történt ott a sírban vasárnap reggel. Miért? Azért, mert Isten úgy döntött, hogy senki ne legyen ott, amikor maga a feltámadás megtörténik. Higgyük el, ha az Úr akarta volna, akkor fel tudta volna akkor is támasztani az Ő szent Fiát, amikor az asszonyok éppen a testét kenték volna, vagy ha akarta volna, el tudta volna intézni, hogy a katonák lássák a halottat életre kelni. De Isten nem ezt rendelte el, mert Neki nem az a célja, hogy a mi kíváncsiságunkat kielégítse, és azt sem akarja, hogy a kíváncsiság miatt elveszünk az ilyen részletekben, és azon elmélkedjünk, hogy hogyan történik a feltámadás maga, hanem azt akarja, hogy egyszülött Fiára, feltámadt Urunkra, Jézus Krisztusra figyeljünk, az életre magára! Krisztus feltámadása után még 40 napig többször is megjelent a földön, és úgy gondolom, hogy ezeknek a megjelenéseknek fontos hozzánk szóló üzenetei vannak. Ezek közül szeretnék hármát a mai napon megosztani a testvérekkel. Az első üzenet arra a kérdésre ad választ nekünk, hogy kiknek jelent meg Krisztus. A második üzenet arról szól, hogy hogyan jelent meg, a harmadik pedig, hogy a mennybemenetellel lett vége ennek a különleges, 40 napos időszaknak. Nézzük meg tehát, mit üzennek nekünk Krisztus megjelenései.

Először arra figyeljünk, hogy Krisztus csak a tanítványoknak jelent meg a feltámadás után. Azoknak, akik hittek Benne, akik szerették Őt, akiket gyerme-

keiül választott magának. Feltámadása után sem ellenségeinek, sem a Benne nem hívőknek nem mutatta meg magát Megváltónk, csak azoknak, akik már gyermekei voltak, vagy akiket azokká akart tenni, mint később Saulnak, a későbbi Pál apostolnak. Ő maga, Pál apostol részletesen le is írja és felsorolja, hogy kiknek jelent meg Krisztus feltámadása után. Ezt olvassuk: *„És hogy megjelent Kéfásnak; azután a tizenkettőnek; Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mindmáig élnek, némelyek azonban el is aludtak; Azután megjelent Jakabnak; azután mind az apostoloknak; Legutoljára pedig mindenek között, mint egy idétlennek, nékem is megjelent”* (1Korinthus 15,5-8). Az evangéliumok beszámolóiból tudjuk azt is természetesen, hogy ez a felsorolás azokkal az asszonyokkal kezdődik, akik húsvétvasárnap kimentek a sírhoz, hiszen ők voltak az első szemtanúi annak, hogy Krisztus feltámadt és él. Lehet, hogy ezeket végig gondolva, most feltesszük magunkban azt a kérdést, hogy miért így jelent meg Jézus Krisztus? Miért nem mutatta meg magát ellenségeinek? Pedig mekkora hatással lehetett volna a Jeruzsálemben lévő tömegre, amely az ünnepre ment fel a városba, ha mondjuk a templomban jelent volna meg! Kiállva a sokaság elé bátran mondhatta volna: ti megöltetek, de én feltámadtam, itt vagyok, legyőztem a halált! Elképzelem, hogy a főpapoknak még a szája is tátva maradt volna. Vajon nem hittek volna többen Benne? Miért csak a tanítványainak jelent meg Krisztus, és miért csak nekik beszélt Isten országának dolgairól (ahogyan azt az Ap. Csel. 1,3-ban is olvassuk)?

Úgy vélem, hogy a Szentírás egyértelmű választ ad nekünk ezekre a kérdésekre. Jézus Krisztus földi élete során is sok mindennel: tanításával, erkölcsi tökéletességével, jóságával, szeretetével, csodáival, azzal, hogy a Rá vonatkozó igei jövendöléseket beteljesítette, és sok más egyéb módon is bizonyosságot tett arról, hogy Ő a Krisztus, a megígért Messiás. Az emberek azonban mégsem hittek Benne. Isten számtalan módon bizonyosságot tett az Ő szent Fiáról már földi élete során, akik nem hittek ezeknek az igéknek, jeleknek, bizonyítékoknak, azok számára a feltámadás sem jelent meggyőző bizonyítékot. Erről már maga Jézus Krisztus beszélt korábban a gazdag és Lázár történetének kapcsán (Lukács 16). Ott a pokolban szenvedő gazdag kéri, hogy küldjék vissza Lázárt testvéreihez, támasszák fel a halálból, mert ha egy halott feltámad és megjelenik, akkor annak aztán mindenki hinni fog. Ezt olvassuk: *„Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, megtérnek! Ő pedig mondta neki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad”* (Lukács 16,30-31). Krisztus tehát ezért nem jelent meg ellenségeinek, mert azok eleve nem hittek volna Benne, hiszen Isten igéjének sem hittek. Kitalálták volna, hogy igazából Jézus meg sem halt, azért látjuk Őt, mert túlélte a megfeszítést, vagy valaki mást látunk, aki Őhöz nagyon hasonlít, de nem azonos azzal, akit megfeszítettek, vagy valami ezekhez hasonló kifogásokat talált volna ki a bűnös emberi szív.

Krisztus tehát, bár földi élete alatt közösséget vállalt a bűnösökkel, a Benne nem hívők asztalához is leült, az ellenségeivel is együtt volt, de feltámadása után csak a tanítványainak jelent meg, azoknak, akik hittek az Ige bizonyosságté-

ÚGY CSELEKEDJETEK TI IS!

---

telének Vele kapcsolatban. Mert aki hisz Istenben, annak elég az Ige bizonyágtétele, annak elég Mózes, a próféták és az evangéliumok, és nem kell neki a látás, hiszen tudja, hogy az Ige bizonyágtétele biztosabb annál, amit én a szememmel látok, vagy fülemmel hallok.

A hitetlenek látták Jézust élete során, de itt a Biblia más kifejezést használ, mint a látás, azt mondja: *megjelent* Krisztus, és ez a megjelenés csak az Ige általi megjelenést jelentheti, amely által tanítványai számára Krisztusnak jelentette ki magát. A felolvasott evangéliumi részletben is Mária Magdaléna látta a feltámadt Jézust, de nem jelent meg neki először (mert nem ismerte fel). Amikor Jézus úgy döntött, hogy megjelenik neki, nevéen szólította őt, akkor látta meg Őt Krisztusnak hit által. Testvérek, az evangéliumok húsvétnál nem a látás örömhíréről beszélnek, hanem a megjelenés evangéliumáról: Krisztus megjelentette magát az embernek. Az első, a látás, az ember tette, és nem elegendő számunkra ahhoz, hogy Jézust feltámadott Úrnak higgyük. A második, Krisztus megjelenése Isten munkája és cselekedete, és ez az, ami által hitet gyűjt a mi szívünkben. Krisztus az Igén és ígéretein keresztül már korábban kijelentette magát az apostoloknak, előre szólt húsvét örömhíréről. És a tanítványok a feltámadás után megemlékeztek erről, mert Krisztus megjelentette magát nekik. Krisztus tehát azoknak jelent meg, akik hittek Isten igéjében!

Mondhatnánk erre, hogy Tamás apostol nem hitt Krisztus feltámadásában. Erre hadd válaszoljam azt, hogy nem csak ő, a többiek sem. Az asszonyok hírről adták az apostoloknak, hogy látták az üres sírt, Mária Magdaléna azt, hogy találkozott Krisztussal, de az apostolok nem hittek, azt mondták minderre: asszonyi fecsegés (bocsánat a kifejezésért, de az Ige írja le így, azt idézem). Krisztus mégis megjelent nekik is, és még Tamásnak is. Miért? Mit mondott Krisztus Tamásnak? *„Boldogok, akik nem látnak és hisznek”*. Krisztus az Ő feltámadásának elfogadását nem a látáshoz, hanem az ige meghallásához és az Ő megjelenéséhez kötötte, ahhoz, hogy hiszünk-e Őbenne, vagy sem! Testvérek, az Igében is meg kell, hogy jelenjen nekünk Krisztus. Olvashatjuk az Igét, láthatjuk a betűket, de szükséges az, hogy a Szentlélek rámutasson Krisztusra, hitet ébresszen bennünk ahhoz, hogy az örömhír személyesen a miénk is lehessen. Az apostolok pedig, bár elmondhatunk minden rosszat róluk – mégis szerintem alázattal inkább magunkba kellene néznünk –, de mégis korábban hitték, hogy Jézus a Krisztus. Lehetne ezzel szemben mondani, hogy de hát a feltámadást nem hitték el. Igen, valóban, a feltámadás tényét nehezen fogadták el, de, Testvérek, ez még nem jelenti azt, hogy az apostolok egyáltalán ne hitték volna, hogy Jézus a megígért Messiás. Szeretünk számszerűsíteni dolgokat: azt várjuk el mindig másoktól, hogy legyenek tökéletesek, és az apostoloktól, hogy legyen 100%-os hitük, pedig ők még a feltámadás örömhírének kijelentését nem élték meg. Mi már könnyen beszélünk utólag, ők éppen benne voltak a kijelentés folyamatában. És ha már számszerűsíteni szeretünk dolgokat, mondhatjuk, hogy igen, nem volt 100%-os hitük (melyikünknek van?), de ha csak 60-70%-os hitük volt is, akkor is hitték, hogy Jézus valamilyen módon a Messiás. És nem értették a halálát, amin szerintem ne csodálkozzunk. Földi élete során Őt val-

lották a Megváltónak, és az apostolok ezen hite az Úrtól volt, a Szentlélektől kapták ezt a hitüket. Péter apostol hitvallása, hogy „*Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia*”, Jézus magyarázata szerint az Atya kijelentése volt Péter apostol szívében, szóval ne mondjuk, hogy nem hittek. A feltámadás tényét nem fogadták el könnyen, valóban, de hittek Istenben, hitték, hogy Jézus valamilyen formában a Krisztus, csak nehezen fogadták el és értették meg a feltámadás örömhírét. Krisztus tehát azoknak jelent meg, akik hittek Benne. Az evangéliumokban olvastuk is azt, hogy Péter és János betekintettek a sírba, és nem értették, hogy mi történt. Itt nem feltétlenül a hitetlenségről van pusztán szó, hanem hogy nem értették. Ma is Krisztus, a feltámadott Úr azoknak jelenik meg, azok látják hit által az Ő cselekedeteit ebben a világban, akik hisznek az Igének, és hisznek Isten Fiában. Ki kételkedve, kifogásokat keresve boncolgatja Isten igéjét, annak nem jelenik meg a Feltámadott. Csak azoknak, akik hisznek Benne. Ha tehát még valaki nem hisz a feltámadott Krisztusban, még húsvét evangéliumának örömhírét nem tudja elfogadni, annak azt mondja az Úr: kezdj el hinni Isten igéjének, olvasd azt, és majd idővel megmutatja neked a feltámadt Krisztus magát! Olvasd az Igét, higgy benne, és akkor majd meglátod Őt!

De ennek a megjelenésnek van egy másik üzenete is. Ha Krisztus feltámadása után csak a hívők közösségét kereste, csak nekik jelent meg, csak velük beszélt és jelentett ki nekik titkokat Isten országáról – mert az Apostolok Cselekedetei 1. fejezete erről beszél, hogy még Isten országáról is tanította az apostolokat –, akkor legyen számunkra ez példa, mi se tegyünk másként! Szoros kapcsolatot, igazi lelki közösséget mi is Isten gyermekeivel keressünk és vállaljunk! Ne értsük félre ezt a dolgot. Természetes, hogy Istenben nem hívők között élünk és dolgozunk. Szeretteink között is sokan lehetnek még hitetlenek. Nem arról van szó, hogy tőlük el kellene vonulnunk, vagy nem kellene szeretnünk őket, vagy nem kellene mély beszélgetéseket folytatnunk velük. Nem arról van szó, hogy őket magukra kell hagyni. Viszont gondoljuk át: egy dolog közöttük élni, szeretni őket, és hirdetni nekik az evangéliumot, jót tenni velük, Krisztushoz hívni őket, és egy másik dolog szoros lelki közösséget vállalni valakivel, barátságot, testvéri kapcsolatot keresni, kialakítani és ápolni velük. A Szentírás szerint a feltámadott Krisztus kikkel van igazi közösségben? Testének tagjaival, azaz a hívőkkel. Ő a fej, és csak a hívők alkotják az Ő testét. Krisztus másmilyen értelemben természetesen kapcsolatban áll minden emberrel, hiszen Őneki „*adatott minden hatalom mennyen és földön*”, Ő minden egyes ember életét meghatározza, mint a világ Ura, tehát így valamilyen kapcsolatba mindenkivel kerül, de kivel van szoros lelki közösségben, kinek adja az Ő Szentlelkét? Csak azoknak, akik az Ő népéhez tartoznak, akiket Ő megváltott. Azáltal teszi az Ő teste tagjaivá, hogy az Ő Lelkét adja nekik. A feltámadott Krisztus megjelenései ezt tükrözik: csak tanítványainak mutatta meg magát, és csak velük beszélt, és ezek a megjelenései Krisztusnak mindig személyes, bensőséges találkozások voltak. Nemcsak megmutatta magát, hogy itt vagyok és élek, nem ez volt a végső cél pusztán. Ez is cél volt, de nem ez volt az egyetlen célja. Minden találkozásnál a tanítványaival való közösségben mély lelki hatást gyakorolt

ÚGY CSELEKEDJETEK TI IS!

rájuk, munkálkodott a szívükben, és munkálkodott a lelkükben, formálta a hitüket, vigasztalta őket, bátorította, megbocsátott nekik, és tanította őket.

Mit mond rólunk is az Ige? Ezt olvassuk az Efézus 2,5-6-ban: *„Minket... megelevenített együtt a Krisztussal, ... És együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban”*. Háromszor is elhangzik, hogy együtt. Együtt Krisztussal. De ha te is együtt vagy Krisztussal, Testvérem, és én is együtt vagyok Krisztussal, akkor mi ketten és mi mindannyian együtt vagyunk Krisztussal, így egymással is együtt vagyunk. Isten tehát azt akarja, hogy lélekben új életre feltámadottként kövessük Urunkat abban, hogy közösséget keresünk egymással, ne felszínesen, hanem mély lelki kapcsolatot. Ne csak a hogy vagy?-ig jussunk el, hanem legyen személyes bizonyoságtételünk, zsoltárokkal akár bátorításunk, vigasztalásunk, erősítésünk. Ez tehát azt jelenti, hogy el kell szakítanunk a lelki közösséget e világtól, és mindazoktól, akik ragaszkodnak ehhez a világhoz. Mint mondtam, ez nem azt jelenti, hogy nem kellene őket is szeretnünk, vagy hirdetni nekik az evangéliumot, de szoros lelki kapcsolatot a testvéreinkkel kellene keresnünk, és ezt jelenti másodszer ez, hogy tudatosan kell keresnünk a hívó emberek társaságát. Ahogyan az Ige is ezt több helyen megerősíti. *„Nem ültem együtt hivalkodókkal, és alattomosokkal nem barátkoztam. Gyűlölöm a rosszak társaságát, és a gonoszokkal együtt nem ülök”* (Zsoltárok 26,4-5). A Zsoltárok 119,63 pedig azt mondja: *„Társuk vagyok mindazoknak, akik félnék téged, és akik határozataidat megtartják”*. Az Ige nagyon komoly lelki kapcsolatokról beszél itt. A gonoszokkal kapcsolatban utal erre (a felolvasott 26. zsoltárban): *„nem ültem együtt”*. Ez az együtt ülés nem azt jelenti, hogy valakivel együtt utazom a buszon, hanem azt, hogy tartósan vele együtt gondolkodom, élek, összekötöm valakivel az életemet. Tudjuk jól, hogy a zsidó étkezések komoly lelki üzenettel bírtak, közösségvállalást jelentettek másokkal. Kikkel vállalom szoros közösséget? Aztán azt mondja a zsoltáros: *„nem barátkoztam”*, sőt a lelki-érzelmi töltetről is beszél: *„gyűlölöm a rosszak társaságát”*, tehát elkerülöm, távol tartom magamat. Pozitíve mit mondott a 119. zsoltárból idézett Ige? *„Társuk vagyok”* az istenfélőknek. Itt ez a társ kifejezés bajtársat jelent, olyannal való közösséget, akivel együtt gondolkodom, ugyanazért élünk, egy a célunk, és bajtárs vagyok, tehát a szenvedésben, a bajban, a támadások idején is kitartok mellette. Ezt pedig nagyon komolyan kellene vennünk!

A jelenlegi állapotok nemcsak megpróbálják a hívők egymással való kapcsolatát, hanem sajnos sok példa van arra is, hogy meg is szüntetik azt. Nem kellene ezt hagynunk, Testvérek! Ha Krisztus feltámadottként 40 napig nem hagyta magukra a tanítványokat és ezt a világot, hanem újból és újból megkereste őket, hogy közösségben legyen velük, akkor nekünk nem ezt kellene tennünk? Krisztusban fennáll a lelki közösségünk, úgy, hogy most nem tudunk egy helyen lenni, akkor is összeköt bennünket az egy Lélek, egy Isten, egy hit. De attól még, hogy ez a közösség megáll, ennek meg kellene mutatkoznia a gyakorlatban is. E szerint kellene most is keresnünk egymást, és nem lemondanunk a lelki kapcsolatainkról! Pál apostol még börtönbe zárva is, elkülönítve a gyülekezetektől, szeretteitől, testvéreitől, lehet, hogy egy távoli vidék városában, de talált alkalmat

arra, hogy közösséget keressen testvéreivel, levelet írt nekik. Nem ezeket olvasuk a Szentírásban? Szeretett testvéreiért imádkozott rendszeresen, ahogy a levelek elején említette. És a gyülekezeti tagok és a gyülekezetek viszonzszerették az apostolt. Nem mondták azt, hogy elutazott, akkor most nekünk már vele nem sok gondunk van, hanem elküldtek valakit, nem az egész gyülekezet, de egy valaki meglátogatta az apostolt a börtönben, beszámolt az egész gyülekezet életéről, sőt, gyakran még adományokat is vittek neki, mivel nem tudott dolgozni. Nem nagy dolgokat, ne mindig a pénzre gondoljunk. Lehet, hogy valaki egy finom kenyeret küldött, vagy ruhát, vagy bármit, ami a hétköznapi élethez szükséges. De kifejezték az apostollal való közösségüket, és hogy nem vagy elfelejtve, Pál, te a mi testvérünk vagy.

Testvérek, aki számára fontos a lelki közösség, az talál módot arra, hogy kapcsolatban maradjon testvéreivel. Lehet, hogy többen a járvány miatt nem mehetünk el postára, de azokat megkérhetjük, akik bevásárolnak nekünk, hogy hozzanak borítékot, bélyeget is, és a postaládába dobják be leveleinket. Nem csak elektronikus úton lehet kommunikálni, még a régiak is működnek. Olyan korban élünk, amikor a kommunikációnak számtalan formája létezik, sokkalta több, mint a történelem folyamán bármikor, ezt vegyük komolyan. Sokkalta több lehetőségünk van kapcsolatba lépni egymással, mint a világtörténelem bármelyik pillanatában. Ne hagyjuk, hogy elvágjanak minket lelki testvérünk-től, hogy a lelki test vérkeringéséből kiszakítsanak minket. Egy testhez tartozunk, keressük egymást, vegyük fel a telefont. Vagy ha van, kapcsoljuk be a számítógépet, ha nem értünk hozzá, kérjünk segítséget, tanuljunk, Testvérek, mert mindezek eszközök ahhoz, hogy a Krisztus által teremtett lelki közösséget megélhessük. Ha feltámadt Urunk a feltámadás után még 40 napig ezt a közösséget számtalan alkalommal kereste, akkor mi megtehetjük, hogy csak úgy lemondjunk róla? Kövessük ebben is Urunkat!

De menjünk tovább, és nézzük meg, mit üzen nekünk másodszor Krisztus megjelenése. Tegyük fel az egyszerű kérdést: hogyan jelent meg Krisztus tanítványainak? Úgy, hogy bebizonyította nekik, hogy Ő él. Élőként. Ezt az evangéliumi történetek többször is hangsúlyozzák. Krisztus megmutatta nekik kezeit, lábait, hogy lássák, húsból és csontból van, nem egy lélek jelent meg nekik, hanem egy hús-vér ember. Szemük láttára evett is, ivott is, hogy lássák, valóban él (Lukács 24,39-41). Krisztus ezzel nemcsak halál fölötti uralmát és győzelmét akarta megmutatni, hanem azt, hogy Ő az élet Ura, és Ő maga az élet, Őbenne egy új élet lehet a miénk. Ebből pedig vegyük azt az üzenetet, Testvérek, hogy ha Krisztus élőnek mutatta magát, és nem maradt ez titkon, mi is feltámadott Urunkkal együtt mutassuk meg a nekünk adott lelki életet, ragyogtassuk azt az életet, amit Krisztus szerzett meg nekünk. Úgy éljünk, úgy beszéljünk, úgy cselekedjünk, hogy lássák mások is, hogy különbség van a Krisztustól kapott élet és az e világhoz ragaszkodó ember élete között; hogy különbség van e világnak lelke és a Krisztustól kapott Lélek között; és mutassuk meg, hogy Krisztus Lelkének értelme, indulata él bennünk. Mutassuk meg azoknak, akik még a halál életében élnek. Ezt természetesen ne azért tegyük, hogy magamutogatók le-

ÚGY CSELEKEDJETEK TI IS!

---

gyünk, hogy én már bezzeg élek. Ne ezért! Tegyük fel inkább a kérdést: Krisztus miért jelent meg élőként? Most csak 3 okot hadd említsek (több is van). Először is azért, hogy ezzel dicsőítse Istent, dicsőítse az élet Urát! Ő elsősorban ezért jelent meg többször, hogy rámutasson Istenre, és Őt magasztalja! Másodszor, hogy meggyőzze a tanítványokat, hogy Benne van az élet, Ő maga az élet, mert legyőzte a halált. Ebből az következik, hogy aki élni akar, annak Őhöz kell fordulnia, és Vele kell közösségben lennie. Harmadszor pedig azért jelent meg, hogy tanítványait megerősítse továbbra is, hogy Őt kövessék, ne hagyják abba azt az életet, amit Vele együtt kezdtek. Járjanak továbbra is azon az úton, amelyet Ő jelölt ki számukra, legyenek továbbra is az Ő tanítványai és követői.

Ezekből kiindulva tehát tegyük fel a kérdést: miért kell a nekünk adott lelki életet megmutatnunk másoknak, ahogyan a feltámadt Krisztus is tette? Először is azért, hogy Isten dicsőségére éljünk! Azért adta nekünk ezt az életet, hogy dicsőítsük életünkkel, lelki életünkkel megváltó Urunkat. Másodszor, hogy a még e világhoz tartozó emberek a mi hívő életünk által meggyőztessenek a felől, hogy Krisztusban van az élet, ezért nekik is Őhöz kell fordulniuk, Őrá van szükségük. Testvérek, Krisztus már nem jelenik meg testileg, az Igén keresztül mutatja meg magát, és a megélt igén, rajtunk keresztül akarja megmutatni magát, a lelki életet. Harmadszor pedig azért, hogy a hívőket a mi szolgáló, engedelmességre törekvő életünk megerősítse továbbra is abban, hogy Krisztust kell követni! Ahogy Krisztus megerősítette a tanítványokat abban, hogy továbbra is kövessetek engem, úgy a mi lelki életünk a testvéreinket is megerősítheti, és mi is megerősödhetünk a testvérünk lelki élete által, hogy továbbra is Krisztust kövessük.

Végül pedig nézzük meg, mit üzen nekünk harmadszor Krisztus megjelenése. Tegyük fel a kérdést: hány napig jelent meg Krisztus húsvét után? Még 40 napig. Nem többet és nem kevesebbet. Mi történt ezután? Krisztus a mennybe ment. Ezt a rövid, 40 napos időszakot hadd fogalmazzam meg kétféle módon, hogy jól értsük azt, amit az Ige mond. Először is: Krisztus mennybemenetele előtt még 40 napig itt maradt a tanítványokkal. Hadd hangsúlyozzam: még 40 napig itt maradt! Pedig a menny dicsősége, a királyi trón várta Őt, de Ő mégis maradt. Miért? Mert még mennyei Atyánk akaratát kellett itt a földön cselekednie, ezért nem sietett előre a dicsőségbe. Nem akarta azt idő előtt magának, hanem még 40 napig, a feltámadás után is itt maradt közöttünk. Még el kellett végeznie a mennyei Atya Számára kijelölt feladatait. Mert még meg kellett jelennie többeknek, hogy élőnek lássák; még tanítania kellett az emmausi tanítványokat mindazokra az igékre, amik megíratk Felőle és az Ő feltámadása felől; még bátorítania kellett Péter apostolt, aki elárulta Őt, és az Ő bocsánata felől kellett biztosítania; még beszélnie kellett a kételkedő Tamással, és sorolhatnánk. Krisztus ebben a 40 napban nagyon aktívan tevékenykedett: vigasztalt, tanított, bátorított, megbocsátott, és sorolhatnánk. Bár kimondhatatlan dicsőség várta Őt, Ő mégis Isten munkájára nézett, és azzal törődött, foglalatoskodott. Mindvégig szerette az Atyát, és szerette az Övéit, és ez feltámadása utáni 40 napra nézve is igaz. Nekünk is, Testvérek, nem ez lenne a dolgunk? Amíg itt

a földön élünk, és mindegy, hogy bezárva vagy szabadon, munkahelyen vagy otthon dolgozva, egyedül vagy másokkal, de az a dolgunk, hogy minden egyes nap a mi mennyei Atyánk akarát cselekedjük. Tudom, hogy van különbség egyedüllét és családosi lét között, a bezártság és a szabad mozgás között, de, Testvérek, eközben ne menjünk el a lényeg mellett, hogy minden egyes nap abban a helyzetben, abban az állapotban, amiben vagyunk, a mi mennyei Atyánk élhetünk. Ha Krisztus a feltámadás után még 40 napig ezt tette, akkor mennyivel inkább kellene nekünk! Erre kell figyelni, e szerint kellene élnünk, örülnünk, dolgoznunk, szolgálnunk, terheket és fájdalmakat hordoznunk.

De másodszor hadd fogalmazzak úgy is, hogy jóllehet feltámadása után még 40 napig e földön volt, mindazáltal bizonyos az is, hogy a rábízott munka végzése alatt mindvégig vágyott arra, hogy az Ő szent Atyájához mehessen! Biztos vagyok benne, hogy Krisztus vágyott erre. Hányszor beszélt halála előtt Krisztus arról, hogy Ő mennybe megy! De hogyan is beszélt erről? A most felolvasott jánosi részletben is mit üzent a tanítványoknak? Krisztus nem használja ezt a szót, hogy elmegyek a mennybe (amit mi), hanem Ő azt mondja, hogy „*felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz*”. Mennyivel másabb az, ha valaki csak azt mondja, hogy hazamegyek, mint az, ha valaki úgy mondja, hogy hazamegyek az én szeretett szüleimhez, a feleségemhez és a gyermekeimhez. Mert nem az a lényeg csupán, hogy hova megyünk, hanem hogy ott ki vár ránk! Ugyanígy, Testvérek, mi is feltámadott emberként addig maradunk ebben a földi világban, amíg mennyei Atyánk akarja. Lehet, hogy 30 év adatik meg nekünk, lehet, hogy 70, 80, ebben eltérhet az Atya akarata velünk kapcsolatban. De miközben Őt szolgáljuk, a mindennapi munkánkat végezzük, vajon mi ne vágyakozhatnánk arra, hogy Ővele legyünk? Bár már most is lelki közösségünk van a mi Fejünkkel, Krisztussal, de ne akarhatnánk a szemtől szembe látás örömeit is megélni, és ilyen módon Vele lenni az örökkévalóságban? Krisztus a feltámadása után csak rövid ideig, 40 napig maradt itt, utána életét a mennyben folytatta. Testvérek, lelki feltámadásunk után minekünk is az örökkévalósághoz képest csak rövid ideig tart, amíg itt a földön élünk 70-80 esztendő, az a néhány évtized, amit itt kell élnünk, csak rövid idő, és bizonyosak lehetünk abban, hogy hol fog folytatódni a mi életünk. Rövid idő ahhoz képest, amennyit majd eltölthetünk az örökkévalóságban Krisztussal. Lehet, hogy hosszúnak tűnik most, és minden egyes nap egyre hosszabbnak a nehézségek miatt, de le fog telni, és visszatekintve csak annyit fogunk mondani, hogy egy múltó pillanat volt az egész földi élet! Hogyne várhatnánk mi is azt, hogy együtt legyünk Krisztussal és testvéreinkkel a mennyben! Valóban él bennünk ez a vágyakozás a mennyei Atya és lelki testvéreink után? Vagy szívünk még annyira ragaszkodik e földi élethez, hogy nehezen tudnánk elengedni azt? Fel vagyunk mi erre az elköltözésre készülve? Elhisszük mi, hogy ez az élet, és minden benne, amit szeretünk, csak átmeneti, mert az igazi élet Krisztusnál vár minket? Sokan vesztették el családtagjaikat az elmúlt hetekben, hónapokban. El tudjuk mi engedni hívó szeretteinket az Atyához, hogy szolgálatukat ott folytassák? Így készülünk mi a halálra, és tudunk mi így tekinteni a halálra? És a feltámadás örömeivel

ÚGY CSELEKEDJETEK TI IS!

---

tudjuk mi a halált alvásnak mondani, ahogy az Ige, Krisztus is mondja több helyen, hogy csak elaludt? Mert a feltámadásban megmutatta, hogy Neki annyi a halálból valakit feltámasztani, mint egy alvó embert felébreszteni, mert a halál Krisztus számára csak alvás. Elhisszük mi ezt? Kívánom, hogy Isten segítsen minket abban, hogy valóban a mennyei város felé igyekezzünk, ne feledkezzünk bele ebbe a földi életbe annyira, hogy elfeledkezzünk végső célunkról, ami felé az Atya vezet bennünket, és hit által valóságosan is vándorként tudjunk élni ebben a földi életben, mint ahogy az ősatyák is.

Az élet megjelent. Megjelent a tanítványoknak. Megjelent élőként. Megjelent Isten munkáját végezni, pedig a menny, a szerető Atya várt Rá. Buzdítson minket is feltámadt Urunk, hogy mi is keressük hívő testvéreinkkel a közösséget, mutassuk meg mások számára és Isten dicsóságára a nekünk adott lelki életet, és Krisztus után vágyakozva végezzük az Úr munkáját azzal a biztos tudattal, hogy a szerető mennyei Atya és a megváltó Krisztus és a mi szerető testvéreink várnak ránk. Isten Szentlelke adjon nekünk ehhez hitet, erőt, kitartást és szeretetet Krisztusban.

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy megjelentél a tanítványoknak, megjelentél közülük sokaknak azért, hogy az Ige bizonyága is megmaradjon, és látás nélkül is, de hinni tudjuk: Te vagy az élet Ura! Köszönjük, hogy nemcsak a nagy ellenséget, a halált győzted le, hanem valóban új életre támasztasz fel bennünket a jelenben, a lelki életre, amely Rád tekint, Rád alapoz, és csak Benned bízunk. Urunk, Krisztus, köszönjük, hogy még feltámadásod után is annyira szeretted a Tieidet, hogy többször közösséget vállaltál velük, megjelentél nekik, hogy láthatóan is velük legyél, mert a lelki együttlét még távoli lett volna számukra. Fontos volt, hogy lássanak, és megadtad nekik ezt az örömet, az együtt töltött idő örömét, és köszönjük, hogy ezt nemcsak úgy tetted, hogy nem csináltál semmit, hanem közben vigasztaltad, tanítottad, bátorítottad őket, kételkedésüket elvetted, és dicsőségesen megmutattad: Te vagy az élő Isten Fia. Úr Jézus Krisztus, segíts, hogy mi is valóban elhiggyük, hogy azoknak jelented meg magadat, akik a Tieid, vagy azokká akarod tenni őket. Segíts, kérünk, hogy ragaszkodjunk az Ige bizonyosságához. Kérünk, hogy ne csodákat keressünk, ne mindenáron e világ problémáiból a szabadulást, hanem Téged magadat, az élet Urát.

És kérünk, ahogyan Te is kerestél minket, és kerested az apostolokat, úgy keressük mi is egymást. Legyen számunkra is fontos a lelki közösség, amit teremtetél közöttünk, amiért meghaltál ott a golgotai kereszten, segíts, hogy ne mondjunk le erről. Adj alkalmakat, ötletességet, hogy kapcsolatban maradjunk egymással. Bár lelkileg fennáll ez a kapocs, és ezt köszönjük Neked, kérünk segíts, hogy ez meg is mutakozzék.

Könyörgünk, hogy legyél beteg testvéreinkkel, akár otthonaikban kell átveszelnünk a betegséget, akár kórházban. Most különösen is könyörgünk egy kritikus állapotban lévő testvérünkért, Te adj szabadítást és gyógyulást neki, Szá-

modra semmi sem lehetetlen. De köszönjük, Urunk, hogy a Te akaratodban megnyugvást kaphatunk és vigasztalást.

Így kérjük el, Urunk, az előttünk lévő időszakhoz is a Te utaidat, segíts követnünk szeretetben, alázattal, elfogadva a veszteségeinket, Veled együtt hordozva azokat. Könyörgünk, hogy adj nekünk olyan lelki életet, amely Téged élő Úrként tükröz vissza. Nem halott Megváltónk és halott Szabadítónk van, nem halott a mi reménységünk, hanem feltámadt és él, és Neki „*adatott minden hatalom mennyen és földön*”. Hadd kiáltsa ezt, Urunk, minden tettünk, döntéseink, hitvallásaink. Így kérünk, hogy mutasd meg magadat általunk, életünk által is, családunk, munkatársaink körében, hogy minél többen Hozzád térhesenek, az élet Urához.

Könyörgünk azért is, hogy a Te megjelenésed legyen számunkra bátorítás és emlékeztető arra, hogy vár minket mennyei Atyánk, hiszen helyet készíteni mentél el számunkra. Lehet, hogy ismeretlen az út, amin keresztül odavezetsz majd minket, de köszönjük, hogy mennyei otthon vár ránk. Te mondtad, hogy „*az én Atyám házában sok lakóhely van*”, Te készítetted el számunkra. Kérünk, hogy az otthon örömeivel tekintsünk előre, annak örömeivel, hogy Veled, Atyánkkal és testvéreinkkel lehetünk. És készíts így bennünket olyan életre, amely erre készül, amely úgy szolgál, hogy nem reménytelenül. Amikor kudarcokat élünk meg, vagy sok rajtunk a teher, akkor is legyen ez számunkra ösztönző erő.

Könyörgünk, hogy maradj kegyelmeddel velünk, ahogy megígérted: minden napon. Köszönjük, hogy a testi távolléted nem jelent számunkra lelki távolságot. Köszönjük, hogy várhatunk Téged vissza, hisz már tudjuk a mennybemenetel örömhírét is, és annak hírét, hogy visszajössz, vagy úgy, hogy magad mellé veszel, vagy visszajössz az égen át. Kérünk, hadd várjunk Téged, Neked szolgálva, Téged dicsőítve.

Áldd meg magyar népünket, adj Hozzád térést. Könyörülj a bűnös világon, szabadítsd meg a vírustól, de kérünk, hogy végezd el ezáltal a betegség által is a munkát, amit terveztél, add, hogy minél többen Hozzád térjenek. És kérünk, hogy mi pedig viszontfeleletként hadd szeressünk Téged és egymást, hadd éljünk Neked, szánjuk oda életünket minden egyes nap, ebben vezess, őrizz, taníts minket továbbra is kegyelmesen.

Keresztedben, váltságodban bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

349. ének

1. Jézus meghalt bűneinkért, Harmadnap feltámadott;
Mi megigazulásunkért Mindenről számot adott.
Mennyei szent Atyjának, És ő igazságának
A váltságot megfizette A bűnösöknek helyette.

2. Életét maga letette Önként és jó kedvéből,
Azt maga ismét felvette Isteni erejéből.
Ó, csudáknak csudája! Íme, az Isten fia
Értem életet áldozott, Élővé holtból változott.

3. A meghalt Jézus vére szólt Nékünk oly drága dolgot,
Mert e vér Isten vére volt, Bűnt, halált ezzel oldott.
Vér, melynek nincsen mása, Ó, Betlehem forrása!
Ó, Jézus egy áldozatja, Isten gyönyörű illatja!

4. Hogy ez kedves volt Istennek, Azt azzal megmutatta,
Hogy szent testét ő Szentjének Sírban soká nem hagyta.
És a halál kötelét, A koporsónak törét
Harmadnap széjjel oldozta, Fiát fogságból kihozta.

5. Jézus, én megholt életem, Jézus, feltámadásom,
Benned bűntől mentté lettem, Benned igazulásom.
Ó, adj hát segítséget, Lelki elevenséget
Az első feltámadásra: Az új életben járásra.

6. Istenséged megmutatád Életedben, holtodban;
Hatalmasan bizonyítád Sírból kiszállásodban.
Ez isteni erővel Jövel, ó, Jézus, jövel!
Adj új életet s meghalást, S majd második feltámadást!